

и за Финландия, забранява достъп до империята на всички цигани; неподчинилите се са заплашени с бесило; въпреки това циганите не го спазват. Те продължават да упражняват традиционните си занаяти като търговия с коне, лекуване на животни, изработка на изделия от ковано желязо, плетене и продажба на дантели, гадателство и сезонна селскостопанска работа.

През 1809 г. Русия завладява Финландия. През 1812 г. е издаден декрет, съгласно който всички нетрудоспособни **татари**, цигани и други скитници, които не се ползват с добро име, да бъдат затворени в приюти за бедни с принудителен труд. През 1863 г. циганите от обикновените приюти са преместени в други, където условията са по-строги, като приютите в Хамеслина. През 1862 г. новопристигащите в страната цигани са връщани обратно дори и ако представяли нужните документи за самоличност. При официалното преброяване на населението през 1895 г. са регистрирани 1551 цигани, но се предполага, че са много повече.

Финландия получава независимост през 1917 г. Оскари Ял-кио още през 1906 г. основава Мисия за работа с циганите, чиято цел е децата от цигански семейства да бъдат отделени в детски домове и да им се даде по-добро образование. Първите опити за създаване на детски домове нямат успех. Новата комисия за работа с циганите, създадена през 1953 г., отново изтъква необходимостта от създаване на домове за деца и задължително образование. През 1973 г. са отворени пет детски дома, в които са настанени между 100–150 деца.

С процеса на индустриализация във Финландия след Втората световна война търсенето на стоки, произвеждани от циганите, намалява, а сезонна работа не се предлага. Циганската общност от завладяната от Съветския съюз област Карелия мигрира в централната част на Финландия. Циганите се местят в градовете, където разчитат на социални помощи от държавата. Тази ситуация е отразена в доклад на Специален комитет на град Хелзинки (Helsinki City Special Committee) от 1960 г.

През 1967 г. е сформирана Финска асоциация на циганите (Suomen Mustalajsyhdistys Ry) с цел да се окаже натиск над правителството за подобряване условията на живот на циганите и преустановяване практиката на дискриминация спрямо циганите. В продължение на няколко години списанието *Zirickli* („Птицата“), под редакцията на Кари Хутунен, пледира за гражданските права на циганите.

Наново е учреден Държавният комитет по проблемите на циганите през 1968 г., включващ трима представители на